

се удрѣмалъ дългокракиятъ щъркъ. Гледа го, а той се почесва, подигне кракъ — снее го, подигне другия и току гледа къмъ месаря. А месарьтъ, заглади ножа си, отрѣза тънка филийка месо и му подаде, — той го грабна съ дългия си клонъ и го нагълта въ ненаситния си гърбухъ. Поклати глава и закрачи, съ червенитѣ си като варенъ ракъ, крака изъ снѣга до другъ месарь. Спрѣ се

тамъ да чака за нова порцияка месо. Така свикналъ щърка да получава, отъ месарь на месарь на готово, сутрешнитѣ си порцийки. Слѣдъ това се отегли, пакъ така спокойно, въ близкото кафене на топло, за да трѣгне пакъ да получава вечерна храна.

Втурна се Боянко при татка си, дръпна го за палтото и го запита:

— Тате, какъ е останалъ този щъркелъ до това врѣме тукъ?

— Види се — каза бащата — по здравословни причини не е можалъ да отлети на югъ. Казаха нѣкои, че го виждали до късна есенъ да ходи слѣдъ орачитѣ да сбира глисти и брѣмбари. Ала шомъ падналъ снѣга и не останала вече храна, отъ гладъ се принудилъ да дойде въ града и